

КЪМЪТ СЛЪНЦЕТО

Американска приказка

ЕДНО бело сираче, облячено въ сивски дрехи, като се притиснало до стената на едно голямо здание, старателно протрляло ръка къмъ земята. Вече била настъпила пролетта, зеленела се близката гора и проляното радостно слънце весело огрявало всичко.

По тротоаритъ, около голямото здание, минавали хора, но никой не обръщаше внимание на бедното момче.

По улицитъ бързо се движиха разпосилените, като направили съвсѣмъ малко момчето и то съ своитѣ дрехи изтривало изцялото си бедно лице, като треперело отъ студ и още повече се притиснало до стената.

— Сявляло момче! Добро слънце!

Само ти не стопляш и цѣлувашъ, като минава ми майка! Какво би станало съ мене, ако ти не гледаш и не ме милваш! . . .

Азъ бияхъ замръзналъ. Ето на, хората не искатъ и да не знаятъ! Студено и тежно е тукъ!

И момчето още повече се притиснало до стената и до граничатото здание. То не гледало повече на хората, гледало само доброто слънце и протрляло ръка къмъ него, и, сякашъ, извикало да го прегрее до своитѣ гръди . . .

Азъ бияхъ замръзналъ. Ето на, или ми поканихъ пътя, но който да дойда при тебе!

Азъ съмъ тукъ самичко, студено ми е, а ето че нощта ще настъпи и азъ нямамъ къде да ида: всичкитѣ врати сж затворени предъ мене, азъ ще замръзна презъ студената пролетна нощъ! . . .

Вземи ме съ себе си, или ми поканихъ пътя, но който да дойда при тебе!

Азъ съмъ тукъ самичко, студено ми е, а ето че нощта ще настъпи и азъ нямамъ къде да ида: всичкитѣ врати сж затворени предъ мене, азъ ще замръзна презъ студената пролетна нощъ! . . .

Вземи ме съ себе си, или ми поканихъ пътя, но който да дойда при тебе!

Азъ съмъ тукъ самичко, студено ми е, а ето че нощта ще настъпи и азъ нямамъ къде да ида: всичкитѣ врати сж затворени предъ мене, азъ ще замръзна презъ студената пролетна нощъ! . . .

Вземи ме съ себе си, или ми поканихъ пътя, но който да дойда при тебе!

Азъ съмъ тукъ самичко, студено ми е, а ето че нощта ще настъпи и азъ нямамъ къде да ида: всичкитѣ врати сж затворени предъ мене, азъ ще замръзна презъ студената пролетна нощъ! . . .

Вземи ме съ себе си, или ми поканихъ пътя, но който да дойда при тебе!

Азъ съмъ тукъ самичко, студено ми е, а ето че нощта ще настъпи и азъ нямамъ къде да ида: всичкитѣ врати сж затворени предъ мене, азъ ще замръзна презъ студената пролетна нощъ! . . .

Вземи ме съ себе си, или ми поканихъ пътя, но който да дойда при тебе!

Азъ съмъ тукъ самичко, студено ми е, а ето че нощта ще настъпи и азъ нямамъ къде да ида: всичкитѣ врати сж затворени предъ мене, азъ ще замръзна презъ студената пролетна нощъ! . . .

Вземи ме съ себе си, или ми поканихъ пътя, но който да дойда при тебе!

Азъ съмъ тукъ самичко, студено ми е, а ето че нощта ще настъпи и азъ нямамъ къде да ида: всичкитѣ врати сж затворени предъ мене, азъ ще замръзна презъ студената пролетна нощъ! . . .

Вземи ме съ себе си, или ми поканихъ пътя, но който да дойда при тебе!

Азъ съмъ тукъ самичко, студено ми е, а ето че нощта ще настъпи и азъ нямамъ къде да ида: всичкитѣ врати сж затворени предъ мене, азъ ще замръзна презъ студената пролетна нощъ! . . .

Вземи ме съ себе си, или ми поканихъ пътя, но който да дойда при тебе!

Азъ съмъ тукъ самичко, студено ми е, а ето че нощта ще настъпи и азъ нямамъ къде да ида: всичкитѣ врати сж затворени предъ мене, азъ ще замръзна презъ студената пролетна нощъ! . . .

Вземи ме съ себе си, или ми поканихъ пътя, но който да дойда при тебе!

небето. Духвалъ леденъ вятъръ и луно левитъ по долините и сивиститѣ върхои. Претрѣпавал нощни птици, съ черни като нощта криле. Тя търсела храна. Чуваха се ваванети, кучи лай. Съ безстрашни и убрени стълби вървело момчето въ планината и все по-нагоре и по-нагоре.

Било вече полунощ, когато то чуло някъде близо кучи лай, а следъ малко, че сякашъ близо сабланили огънь.

— Кой си ти? — чувало се гласъ въ тъмнината — къде отивашъ?

— Азъ съмъ момче — скитинче, отивамъ при слънцето. Каквато ми, малко ли, или много трябва да вървамъ?

Въ това време къмъ момчето дошелъ единъ човѣкъ съ фенеръ въ ръка и извикало казвалъ:

— Ти си, навърно, главно и уморено, ела съ мене. Кое момче си ти? Какъ ти безмалостни сж твоитѣ родители, като сж тѣ пуснали въ тѣя тъмнина самичко!

— Азъ нямамъ нито татко, нито майка. Моятъ майка и моятъ татко с са слънцето, азъ отивамъ при него.

— Ела съ мене, дете нило, ела съ мене. Утре азъ ще те изпратя при слънцето, казвалъ добритѣ непознатъ човѣкъ-планинче и като удвоилъ за ръка момчето, повелъ го къмъ долината си.

Квѣтата му била обинювана колѣба, където вжрѣ горлята леща. Около огъня седѣла миналата на добрия човѣкъ и три малки деца, които вжрѣлици на бедното сираче. Въ съседната стаа бѣбели овци.

— Деца мои, азъ ви довеждо брѣтче: нека вие бжете сега не три, а четири. Тези ръка, която дава хлѣба на трима, ще даде и на четвъртия. Обичайте се единъ другъ.

Първа дошла неговата жена, прегърнала момчето и горещо, като майка, го цѣлувала, а следъ това дошли и като брѣтчета го цѣлували неговитѣ деца.

Момчето почувствало изниканата топлина въ сърцето си и сторило му се, че слънцето огрѣло тукъ надъ тѣя квѣта.

Отъ радост то заплявало съ сладки спомени и разказвало за всичко, което се случило съ него: за виденото въ града и, за случило се изъ пътя.

Следъ това всичкитѣ сѣдали на трапезата, близо до печката, яли, пили, смѣли се, а следъ това майката приготвила за тѣхъ легла и турнала овчени на мѣстото. Момчето, тъйжде уморено, шомъ легнало, затворило очи и сладко заспало.

И въ снѣгъ си сиренето радостно се усмихвало, като че ли то било при слънцето, като че прегръщало и заспявало въ неговитѣ прегръдки, стоплено и щастливо.

И усенено отъ щастие, то засмънувало и видело на снѣгъ, че изблило съ слънцето то прегръщало своитѣ брѣтчета и зарадъ държи ръката на майка си.

Сѣга му било ясно, че сякашъ слънцето е тукъ, въ тѣзи квѣта и прегръща него — слънцето.

И азъ съмъ увѣренъ, че този който въ този сѣвѣтъ намѣри добро сърдце, което зине да обича, той намира слънцето.

Преподоб. Тръпач Савинъ

ДЕТЕ-ГЕРОИ

КРУМЪТЪ ДИКОВАНОВЪТЪ, ученикъ въ IV отделение въ с Пастра, Думичката околиа, на два пѣти е рискувалъ себе си, за да спасва други. Така: миналата година презъ есента имало наводнение и рѣката излязла отъ коритото си, като завалила много градини. Едно малко дете, загинало отъ родиното му село си правило на шесто и по едно време хвърляло камъни въ бурната вода. Въ играта се подхлѣзало и паднало въ волата отъ два метра височина брѣгъ.

Водата го повлича, преобрѣща и го закънявала десетина метра. Крумъ, който стоялъ на странѣ, още въ първия моментъ на падането на детето, загинало напреду по течението и се хвърлил въ рѣката. Водата повлича и него, преобрѣща и дванѣта, но успѣва да излезе на брѣга, заедно съ давнѣшето се дете. Въ това време на сѣвѣтъ брѣгъ били несѣрбани много възрастни, гледали, поглеждали, но никто единъ не се рѣшилъ да налезе и даде помощъ.

За награда, найната на Крума хубаво го наградѣли.

Три седмици по-късно, на сѣщото мѣсто,

АНКИНАТА ГРИЖА

Толкозъ пати вече
Казвамъ пакъ на татко:
„Знаеш ли, че въ къщи —
Нѣма вече сладко!

Нѣма карамели
Съ шаренитѣ книжки,
Всичкитѣ изѣданъ
Лаконитѣ мишки.

Други день наакъ е
Именъ день на мама,
Гости какъ ще срдѣдамъ,
Какъ ще се отсрамъ?

Татко все не чува,
Мама се подминава,
Давната хитруватъ
Нѣма мълчавно.

А пъкъ азъ се мръщя
Въ мѣжа цѣла трапѣ,
Като нѣма въ къщи
Сладничко да хапна.

Амбрия Вазарова

ПЧЕЛА

Леко лети маака пчела,
Леко лети по росица,
По росица, по тревцица,
Да събира медовина,
Медовина, жълтъмни востъкъ.
Носи медецъ у гърненце,
Носи востъкъ у паничка,
А паничка — жълтъчка.

Савина

друго дете седѣше годишно, което вжрѣло дѣтва, влечени отъ вѣтрината, се подхлѣзвало и водата го повлича. Крумъ, безъ много да му мисли, хвърлил се отъ брѣга да помогне на давнѣшето с Георги Стоичевъ. Водата зобрѣщала дѣтѣ дѣта, повличала ги, но Крумъ успѣлъ да изкъне давнѣшето се. Квѣтъ го е изкънѣло, не могълъ да обичи. Питай го, не нисли ли, че моме да се удави, а той отговори, че не нисли зарадъ това, а че трябва да се помогне.

Момчето имало беденъ бѣла, в майка му вжрѣла чужда работъ.

Хвала и честь на майката Крумъ.